

ATALANTE

PROLOOG



In oeroude tijden werd Griekenland bevolkt door goden, halfgoden, nimfen en gruwelijke monsters. Als die een slecht humeur hadden, konden ze de mensen het leven verschrikkelijk zuur maken. Dan lieten ze vooral 's nachts van zich horen, om stervelingen eraan te herinneren wie hier de baas was.

Op één zo'n woeste nacht deed een daverend onweer de bewoners van Arkadië sidderen. De lieflijke maangodin Selene zat gevangen achter pikzwarte wolken. Het was aardedonker, de zomerhitte werd verdreven door striemende regen met hagelstenen. De vogels hielden zich schuil en kinderen kropen weg onder hun bed, zo bang waren ze. Angstig luisterden ze naar het woedende gedonder. Zelfs met hun handen voor hun ogen zagen ze de felle bliksemschichten het zwarte hemeldek doorklieven, alsof oppergod Zeus hen wilde straffen.

De enigen die niet bang waren, waren de goden op de berg Olympus. Zij vonden het noodweer juist geweldig, want goden zijn nu eenmaal dol op spanning en sensatie. En als er niet genoeg van is, zorgen ze er zelf wel voor. Daarom bemoeien zij zich zo graag met het leven van de mensen op aarde: zonder hun goddelijke gestook zouden die minder problemen hebben, maar zou het op de Olympus een saaie boel worden.



Uitgerekend in deze woeste nacht werd er in het koninklijk paleis in Arkadië een baby geboren. Het meisje werd in de wieg gelegd, terwijl haar uitgeputte moeder in slaap viel in het kraambed. Aan het hoofdeinde stond het standbeeld van Aphrodite, de godin van de liefde. Zij hield met haar stenen ogen de wacht over het pasgeboren prinsesje.

Tussen twee donderslagen in, toen de maan zich heel even achter een loodgrijze wolk vandaan worstelde, verschenen vanuit het niets drie in het zwart geklede figuren, die zich met hun lange dunne lijven over de wieg bogen. Als de kersverse moeder wakker was geweest, had ze gezien dat het de schikgodinnen waren, die voor elk kind bepalen welke toekomst het te wachten staat. Maar de moeder sliep als een roos en merkte niets.

De eerste schikgodin spon de levensdraad en voorspelde dat dit koningskind net zo mooi en wild zou worden als het onweer waarin ze was geboren.

De tweede bepaalde de lengte van de draad en kraaide dat het kind al op jonge leeftijd heldendaden zou verrichten.

De derde schikgodin gooide roet in het eten. Zij legde een knoop in de draad en sprak een duistere voorspelling uit: 'Allemaal leuk en aardig, zusters. Maar op de dag dat dit meisje gaat trouwen, zullen haar vingers klauwen worden en zal haar staart het zand vegen.'

Een bliksemschicht verlichtte de koninklijke slaapkamer, waardoor de ogen van de stenen Aphrodite tot leven kwamen. Bij het woord 'trouwen' lichtten ze op. De godin was dol op mannen en vond dat elke vrouw er een nodig had. Of ze dan een staart kreeg of klauwen, dat kon haar niets schelen.

Achter een Griekse zuil had zich een andere bovenaardse gestalte verscholen, die een boog en een speer vasthield. Het was Artemis, de godin van de jacht, die juist niks van mannen moest hebben. Zij had alles gehoord en wilde het pasgeboren meisje beschermen.

Zodra de schikgodinnen het raam uit gevlogen waren, greep Artemis in. Ze liet de vader het kind meenemen en te vondeling

leggen in het bos. Daar kon de godin haar zelf in de gaten houden en ervoor zorgen dat het meisje nooit zou trouwen, zodat de vloek van de schikgodinnen niet uit zou komen.

Aphrodite kreeg dus voorlopig niet haar zin. Maar een godin legt zich nooit zomaar ergens bij neer...

DEEL 1
HET BOS

1



Scherpe takken krasten haar wangen, bladeren sloegen in haar gezicht en zweetdruppeltjes liepen in haar ogen, maar Atalante had geen tijd om ze weg te vegen. Pijlsnel rende ze door het bos. Ze hield haar blik strak gericht op de witte eenhoorn die voor haar uit rende. Zijn gespleten hoefjes en haar blote voeten vlogen haast even snel over de modderige bodem.

Het was klam en heet in het bos. Zo heet dat de bosnimfen in hun holen bleven en de vogels te sloom waren om te zingen. Atalante hield haar boog tegen haar borst geklemd en haar pijlenkoker binnen handbereik, zodat ze elk moment zou kunnen aanleggen. Ze spitste haar oren. Ze hoorde takjes kraken, de jongens zaten vlak achter haar. Als ze haar adem inhield, kon ze hun sluipende voeten horen, en hun onderdrukte gevloek wanneer hun wangen en blote armen geschramd werden door gemene doorns.

Damasos, Ariston en Protos waren broertjes. Van elkaar, maar niet van Atalante. Zij was als pleegkind opgenomen door de jagers, maar ze hoorde bij niemand. Ze had dus zelf geen broers die voor haar opkwamen. Daarom vonden de jongens het leuk om tegen haar samen te spannen en als ze haar konden plagen, dan deden ze dat. Of het nou over haar sproeten ging, over haar koperkleurige haren of over het feit dat ze een meisje was.

Dat laatste vond Atalante niet heel boeiend. Ja, ze was een meisje. Nou en? Ze voelde zich niet anders dan de jongens. Alleen als ze zeiden dat ze iets niet kon omdat ze een meisje was, dan werd ze boos en gaf ze hen een paar flinke beuken. De broertjes doken dan lachend en gierend weg; het was wéér gelukt om haar op stang te jagen.

Misschien, dacht Atalante, verklaarde dat wel waarom ze altijd de beste wilde zijn. Waarom zij net iets sneller wilde lopen en haar pijlen net iets raker wilde schieten dan de anderen. Daarin was ze best een beetje een uitslover, dat gaf ze eerlijk toe. Maar ze wilde nu eenmaal serieus genomen worden en daarom wilde ze altijd winnen.

Ook nu was ze weer haantje-de-voorst. Vlak bij het jagerskamp had ze een eenhoorn gezien: een geitachtig dier met een sik en op zijn voorhoofd een puntige hoorn. Eenhoorns waren schuwe bosdieren, je zag ze bijna nooit. Atalante en de jongens waren hem meteen gaan volgen, dwars door het bos helemaal tot hier, aan de voet van de groene bergen.

De eenhoorn was eerst niet bang geweest en bleef rustig grazen, maar toen Protos iets te hard tussen zijn tanden floot en Damasos zijn voet op een krakende tak zette, had hij het toch op een lopen gezet. En eenhoorns hebben geen last van takken of stekels. Zij gaan overal dwars doorheen.

Atalante rende het hardst, ze wist zeker dat ze hem vlak op de hiel zat. Steeds had ze zijn witte staartje in de gaten gehouden, maar nu zag ze het ineens niet meer. Ze dook even op boven de varens en tuurde om zich heen. Daar! Ze hield haar adem in. Daar stond de eenhoorn, ze kon de rode punt op zijn hoorn zien, zo dichtbij stond hij. Het dier keek haar recht aan! Zijn bijzondere blauwe ogen namen haar verbaasd op. *Wat wil je toch?*

Geruisloos pakte ze een pijl uit haar koker en legde aan. Vanuit haar ooghoeken zag ze Ariston en Protos op hun knieën naast haar kruipen. Ook zij haalden hun pijlen tevoorschijn. Atalante spande haar boog en richtte precies tussen de ogen van de eenhoorn. Zijn



blik was een beetje droevig, maar hij verroerde zich niet. Haar vinger klemde om de boogpees, klaar om los te laten.

Plotseling voelde ze een windvlaag, iets hield haar tegen. Een onzichtbare hand. Of was het haar eigen geweten? Ze staaarde naar dat sprookjesachtige wezen voor haar en ineens voelde ze geen noodzaak meer om te schieten. Maar ze wilde ook niet dat de jongens hem zouden raken, dus schoot ze toch.

De pijl zoefde weg. Niet naar het plekje tussen de ogen van de eenhoorn, maar een meter of twee daarboven. Daar hingen een paar peren aan de boom. Haar pijl doorkliefde het steeltje van de dikste peer, die met een plof op de grond viel, vlak voor de neus van de eenhoorn. Hij schrok op uit zijn dromerige toestand, nam een reuzensprong en verdween tussen de bomen.

Atalante glimlachte tevreden. Naast haar schoot Ariston zijn pijl, maar hij was te laat. De ijzeren pijlpunt bleef steken in een berkenstam.

‘Bij Ladon, honderdkoppige draak,’ vloekte hij en hij keek haar kwaad aan. ‘Nu heb je hem weggejaagd!’

Ze onderdrukte een lachje. Zag hij dan niet dat zij de eenhoorn allang had kunnen neerleggen, als ze had gewild?

Nu kwam ook Damasos erbij, die wat zwaarder was en puffend aan kwam strompelen. Hij keek verwonderd om zich heen. ‘Hé... Waar is die eenhoorn nou?’

‘Die kleine heeft hem weggejaagd,’ zei Ariston geërgerd. ‘Ze schoot mis!’

Atalante liep naar de plek waar de eenhoorn gestaan had en raapte de peer op. Ze nam er een grote hap van. En spuugde die meteen weer uit, zo zuur was-ie.

‘Ik schoot niet mis, ik schoot juist raak,’ zei ze, terwijl ze een leren kruikje van haar gordel haalde en haar mond spoelde met een slok water.

Ze zag dat de jongens teleurgesteld waren. Ze hadden de blits kunnen maken in het kamp, als ze met zo’n bijzondere prooi waren

thuisgekomen. Sommige jagers twijfelden of eenhoorns wel echt bestonden, omdat ze er nog nooit een gezien hadden.

‘En hoe dachten jullie dan een dode eenhoorn naar huis te krijgen?’ vroeg ze. ‘Deze woog minstens vijftig keien. Misschien wel honderd!’

‘Gewoon, over mijn schouder,’ zei Protos stoer.

‘Of aan een stok tussen ons in,’ opperde Damasos.

Ariston baalde. ‘Nu kunnen we niet eens bewijzen dat we een eenhoorn gezien hebben. Door jouw waardeloze schot.’

Atalante haalde haar schouders op. ‘Ik ga geen dier doden als het niet nodig is. En zeker geen eenhoorn. Weet je wel hoe zeldzaam die zijn?’

‘Zeldzaam lekker,’ zei Damasos likkebaardend.

‘Je was gewoon bang,’ zei Protos.

‘Echt niet,’ zei Atalante.

‘Echt wel,’ zei Ariston.

En Damasos, die altijd alles herhaalde, zei ook: ‘Echt wel!’

Atalante gaf geen krimp, dus Protos gaf haar een duw. Ze gaf hem een duw terug.

Protos liep rood aan en balde zijn vuisten. ‘Wat moet je nou? Wil je vechten?’

‘Ikke niet,’ antwoordde Atalante. ‘Ik ben liever geweldloos.’

‘Geweldloos?’ Ariston begon te lachen. ‘Jij?’

Atalante haalde haar schouders op. ‘Ik vecht als het nodig is. En nu is het niet nodig. Ik hou niet van onnodige dingen.’

De jongens keken haar hoofdschuddend aan. ‘Als je zo graag geweldloos wilt zijn,’ zei Protos, ‘waarom gedraag je je dan niet wat liever?’

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Ben ik niet lief dan?’

‘Nou... Ik bedoel meer liefvallig.’

Atalante had geen idee wat ‘liefvallig’ was.

‘Liefvallig, gewoon... zoals Aphrodite,’ legde Protos uit. ‘Lief en charmant.’